

הקרב האנטי

ר טאנקים הסובייטיים שפרצו ללב פראג פתחו במלחמה המכרעת של דורנו. אין זאת מלחמה בין ברית המועצות וצ'כוסלובקיה. אין זאת מלחמה בין הסובייטים וגרמניה, או בין שני הגושים.

זוהי התחלה של מלחמה חשובה עוד יותר: המלחמה בין השלטון הקומוניסטי לבין הדרו הצעיר כבדית-המועצות. מהפכת אוקטובר הייתה המאורע הגורלי ביותר בשליש הראשון של המאה ה-20. המהפכה הבאה כבדית-המועצות תהיה ה' מאורע העיקרי בשליש השלישי של מאה זו.

★ ★ ★

מ ראשית המשבר הצ'כוסלובקי לא פיקפקתי, כי אכן תהיה התערבות צבאית סובייטית. הייתי בטוח כי מוסקבה תצפץ על כל דעת-הקהל העולמית, על כל המפלגות הקומוניסטיות מפאריס עד תלאביב, על כל ההפגנות של כל האנשים הטובים מסביב לכדור-הארץ. כי כל ההספרים האלה, כפול אלה, אינם שקולים כנגד אלפית-ההפסד שעמדה מוסקבה להפסיד — אילו הצליחה המהפכה הצ'כוסלובקית.

בפראג הוכרע לא רק גורל המערך הבטחוני של ברית ורשה, מול פני גרמניה והמערב. מובן שבעייה זו הייתה חשובה מאוד — אך אפשר היה לפתור אותה בדרכים פחות דרמטיות. ולא רק הנאמנות האידיאולוגית של הצ'כים והסלובאקים לכנסייה של מוסקבה הייתה מונחת על כף-המאזניים של פראג.

שום דת אדוקה אינה אזהבת כפירה. אך הסובייטים היו יכולים לסבול מידה כלשהי של כפירה בארץ קטנה זו.

ולראייה: הם סבלו במשך זמן רב גילויים שונים של כפירה ברומניה, שלא לדבר כלל על יוגוסלביה. לא, כאשר ישבו הביורוקראטים בקרמלין והחליטו את החלטתם הגורלית, הם לא חשבו על פראג ועל בראטיסלבה. הם חשבו על מוסקבה, על העיר שמחוץ לחומות ה' קרמלין.

★ ★ ★

ר חפו של התאתיקאן האדום לאלכסנדר דובצ'ק הוא העתק מדוייק לייחוסו של התאתיקאן השחור ליאן הוס. ההשוואה למינכן 1938 מטעה וכוזבת. ההשיי וואה הנכונה היא לקונסטנצה 1415.

יאן הוסי, גדול הצ'כים בכל הדורות, היה הרקטור של אוניברסיטת-פראג, הוגה-דעות דתי שהפך למנהיג הלאר מנות הבהמית. הוא זרע את הורע הראשון למהפכה ה' אירופית הגדולה נגד הכנסייה הקתולית — המהפכה ששמה קץ לימי-הביניים.

תורתו של הוס נגעה לשלטון הכנסייה יותר מאשר לעיקרי-הדת. הוא הרים את נס-המרד נגד הביורוקראטיה הכנסייתית האדירה, שמרכזה היה ברומא ושחלשה על אירופה כולה.

למרד זה היה יעד סוציאלי, כי שליש מכל אדמת בוהמיה (צ'כיה דאז) הייתה בבעלות הבוסים של הכנסייה. היה למרד גם יעד לאומי, כי האומה הבהמית מאסה בשל-טון הורים.

האפיפיור השש, בצדק, שאם תשתרש תו' רתו של הוס כבוהמיה, היא תתפשט משם במהרה באירופה כולה, ותביא את הקץ על השלטון החילוני-דתי של רומא.

לכן הוחלט על מדיניות של יד חזקה. בעזרת תחבולה בזוויה, פותה הוס לצאת מארצו ולהשתתף בהעידה בעיר קונסטנצה. שם נדון למת, הועלה על המוקד ב-6 ביולי 1415. אפרו הושלך לתוך מימי-הריין.

אבל זה לא היה הפוף. זאת הייתה רק ה' התחלה.

חסידיו של הוס השתלטו על צ'כיה. הם ניצחו כמה פעמים את צבאות-האפיפיור, שהכריזו עליהם "מסע-צלב". קולו של הוס, שבקע מכתביו, המריד את הדורות החדשים של אירופה. באמצעות מארטין לותר ושאר מנהיגי הרפורמציה, שכולם היו תלמידיו הרחוקים, תולל הוס המת

* מתחרז עם "סוס".

את המהפכה שהוציאה את מחצית אירופה מידי הכנסייה הקתולית — ושיתנה את הכנסייה עד ללא הכר במחצית השנייה.

הום הוא ששם קץ לימי-הביניים, שבישר את העת החדשה.

★ ★ ★

ע ד רקע זה קל להבין את אשר מתרחש עתה לנגד עינינו, באותם המקומות עצמם.

השמנה-הקרמלין ידעו שאם תתכנס תורתו של דובצ'ק בפראג, היא תתפשט משם לזרשה ולבודפשט, ומשם לקיוב ולמוסקבה.

הם ידעו כי עשרות מיליוני צעירים ברחבי ארץ-הסובייטים אך מחכים לבשורה חדשה, אשר בשמה יוכלו לפרוק את עולו של מישטר שהפך לבית-סוהר גופני ורוחני.

הם ידעו, כפי שידעו חשמני הוואתיקאן לפני 500 שנה, כי זכויות-היתר של הכמורה האדרי מה, ושילטונם הבלתי-מערער, כרוכים וזמתי נים כטוהר הדת האדומה.

הם שלחו לפראג את גודויה-השריון, כפי שקודמיהם שלחו

הוס מגן על עצמו בקונסטנצה

את אביריהם המשוויינים, כדי להחניק את המהפכה בעודה באיבה, לפני שתסיק להצית תבערה עולמית. החשמנים האדומים, כמו קודמיהם, דואגים לא רק לאיני טרסים אימפריאליסטיים ולשלטונם המקומי של סוכניהם בצ'כיה.

הם דואגים, קודם לכל, לשלטונם הבלתי-מערער בביתם — ולדת המהווה בסים לשלי-טון זה.

★ ★ ★

ה ייבים אנחנו להיוהר שמה ייעלם עיקר זה מ' דובצ'ק וחבריו טענו שהם קומוניסטים — כשם שטען הוס בשעתו שהוא קתולי אדוק.

הם הבטיחו להחזיק את צ'כוסלובקיה בתוך הכנסייה, כשם שהבטיח הוס להחזיק את בוהמיה בכנסייה. (ואכן, הוא כלל לא חלם על משיחה.)

אבל הכוסים של הקרמלין ידעו שזוהי שטות.

הם מאמינים כי הקומוניזם אינו יכול להחזיק מעמד ב' מישטר דמוקראטי. הם בטוחים כי המישטר הקומוניסטי ייעלם ממפת-ההיסטוריה ברגע שתינתן לנתיניו הנוחות לב' חור באופן חופשי בינו לבין מישטר אחת.

ולא רק בצ'כוסלובקיה, אחרי 20 שנה — אלא גם ב' ברית-המועצות, בו מסיים עתה הדור הקומוניסטי השלישי את האוניברסיטות.

הדיבורים על "קומוניזם דמוקראטי" מעוררים אצלם רק

חיך ציני. הם יודעים כי אין מדינה מפותחת שבה התקיים קומוניזם דמוקראטי אפילו במשך יום אחד.

הם מאמינים כי זוהי סתירה מהותית. בקרי מוניזם הדמוקראטי — או שיעלם הדמוקר ראטיה, או שיעלם הקומוניזם.

מישטר של חופש-טוי, של בחירה חופשיות, של הת' חרות בין מפלגות, של עיתונות אופוזיציונית, של צרעל-תנאי ובית-משפט בלתי-תלוי, מישטר ללא בולשת פוליטית ותעמולה טוטאלית — מישטר כזה לא יהיה קומוניסטי.

כך מאמינים שליטי-הקרמלין, והם צריכים לדעת. על סמך אמונה זו הם פעלו.

ולאור אמונתם זו — האמונה היחידה שי-שרדה בליבם — פעולתם היא הגיונית בהחלט. הגיונית הרבה יותר מגישתם של כל הקומוניסטים הטרי בים בכל העולם, החשים לעזיבת צ'כוסלובקיה.

★ ★ ★

כ י אותם קומוניסטים טובים, מה הם אומרים, בעצמם? כא'ר נתגלו במוסקבה פשעי המישטר הסובייטי, התל ברצח המיליונים במיבצע ה"קולקטיביזציה" וכלה בעלילת-הרופאים — גברה המציקה בלב קומוניסטים טובים אלה בעולם.

שהרי הם עצמם הכחישו את כל הפשעים האלה, והצדיקו את כל הוועדות, ממשפטי-מוסקבה ועד משפטי-פראג.

איך אפשר היה לגנות לפתע את כל אלה, מבני לנטוש את הדת הקומוניסטית עצמה? הפיתרון נמצא עם גיחוי שעיר-לעזאזל, החיה המיסכנה המסורתית שעליה מעמי'ים את כל החטאים ושולחים אותה למיזבז.

כזה היה סטאלין. הוא, כך הוחלט פה אחד — אשם בכל. הוא הפישע. הוא הרוצח המגואל ברם. הקומוניזם הוא כטרי. הסטאליניזם הוא שפשע.

היתה זאת רחלטה נוחה מאוד, אבל גם כוזבת מאוד. הטרור, כמרכיב מרכזי של המישטר הסובי ייטי, לא התחיל ב'טו סטאלין, ולא נסתים עימם.

ליני בכבודו ובעצמו אחראי לדיכוי האכזרי של מלחי-קרונשטאט, פרחי האדיאליזם המהפכני. טרוצקי היה שותף לעיצוב הטרור של הצ'קה. כסטאלין עדיין היה בטירונות. סטאלין הנורא אירנו לפני עשרים שנה, את הפיכת פראג, שבה הושלט הכיבוש הקומוניסטי על הרוב הדמר קראטי בכוח הנשק הסובייטי.

אבל רבה-הטבחים של בודאפשט לא היה סטאלין המשופם, אלא כרושציב הקרח, שיפץ ההומור ואימרות-השפר. והתלוינים של פראג כיום הם אנשים בלי פרצוף בכלל, ביורוקראטים אפורים, חסרי אישיות, כמו ברזניב וקו' סיגין.

משמע: לא האיש קובע. קובע המישטר. וכל יגיוני הסטאליניזם הוא אחיזת-עיניים, מכיוון שגם אחרי מות סטאלין לא השתנו מרכיבי-היסוד של השלטון הסובייטי — המישטר החי-מפלגתי, הדיקטטורה הטוטאלית של הביורוקראטיה, ההתנגדות המוחלטת לכל משבירוח של חופש ונעורים.

סטאליניזם באים והולכים. הכנסייה אינה תלויה באישיות האפיפיור. המישטר הוא ה' קובע. והוא נשאר.

★ ★ ★

א ני מאמין כי המהפכה — בוא תבוא. אני מאמין כי המהפכה זו תטביע את חותמה על חי' דורנו.

המהפכה של הדור החדש בארץ הסובייטים, נגד המישטר בארצם.

אחרי יאן הוס בא מארטין לותר. אחרי דובצ'ק יבואו צעירים, שאת שמותיהם איננו יודעים עדיין — בני ליני גראד ואודסה, קיוב ושקנסט, באקר וילאדיווסטוק.

הם יקימו — לא נגד ביורוקראט זה או אחר, ואף לא נגד הביורוקראטיה כולה — אלא נגד עצם המישטר המונע מהם את החרות ואת כבוד-האדם.

הם יקימו מישטר חדש.

איננו יודעים מה תהיה דמותו, וגם לא באיזה שר' אבל ברור כי הוא לא יהיה דומה לשום קומוניז' לא מבחינה רוחנית ולא מבחינה מעשית.

בעוד ליבנו דואב על הנוני נתונה מחשבתנו לנוער בארץ עימו נקים את עולם המח'.